

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΟΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια δκτακόσα δγδοήντα έξη,
εις αὐτὸ τὸ χρόνο καί τι θά μᾶς τρέξη.

Ῥωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Ῥωμῆος θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
Ῥωμῆος 'στὰς 'Επαρχίας — καί 'στὸ 'Εξωτερικόν,
Ῥωμῆος καὶ τοὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Ῥωμῆος γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἔδῳ συνδρομηταί — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ 'Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.

Ῥωμῆος τοῦ Αὐγούστου... καὶ πάλιν νέος σάλος,
καὶ εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἀναδρασμός μεγάλος.

Ποῦντες ἐκχτὸν τριάντα,
κι' ἀπροσδόκητα σὺ μδάντα.

´τὸν Βάττεμπεργ δὲ λόγιοι,
ὥς εἶδος μοιρολόγι.

Καὶ δὲν γυρίζεις, Βάττεμπεργ, εἰς τὰ παληά σου
[μέρη,

νὰ τοὺς ἀρχίσης 'στῆς σβεργιαῖς μὲ τὸ γερό σου χέρι,
νὰ μοῦ τοὺς βάλης ἔμπροστὰ μὲ μιὰ μονάχα κλάρα,
ποῦ νὰ τοὺς πάη ριπιτὶ ἀπ' τὴν πολλή τρομάρα,
κι' ἀνάσκελα τὸν κύριον Καραβελῶφ νὰ στρώσης
καὶ μ' ἓνα ραμπαδόξυλο νὰ τὸν ξυλοφορτώσης;

Φθάνει μονάχα, Βάττεμπεργ, ὀλίγο ν' ἀγριέψης
κι' εὐθὺς εἰς ἄτακτον φυγὴν θαρρῶ πῶς θά τοὺς

[τρέψης,
καὶ θά 'βρεθῇ καὶ μιὰ καρδιά γιὰ σὲ νὰ λαχταρίσῃ
καὶ κάποιον χέρι. θά 'βρεθῇ γιὰ σένα νὰ κτυπήσῃ,
καὶ σὺ λεβέντης ὅπως πρὶν θά πᾶς μὲς 'στὸ Παλάτι,
'στὸ πείσμα τοῦ Καραβελῶφ κι' εἰς ὅλων τὸ γαινάτι.

Γύρνα ὀπίσω, Βάττεμπεργ, χωρὶς στιγμὴ ν' ἀργήσης,
κι' ἂν δὲν σοῦ κάμουν μὲ καλὸ ἐκεῖνο ποῦ ζητήσης,
ἔ! τότε ἀναψε φωτιά, καὶ μὲ σπαθὶ καὶ βόλι
ἀνέβα εἰς τὸ θρόνο σου καὶ φόρεσε τὸ στέμμα,
κι' ἂν σκοτωθοῦν γιὰ χάρι σου οἱ Τσοῦσηδες σου ὅλοι,
μιὰ στάλα δὲν ἀξίζουνε ἀπ' τὸ 'δικό σου αἷμα.

Καὶ σὺ, καὶ μένε Βάττεμπεργ, καὶ σὺ λοιπὸν
[διωγμένος,

καὶ σὺ ἀπὸ τὸ θρόνο σου μακριὰ ἐξορισμένος,
καὶ σὺ μὲ ἔδρωτα καὶ βάσανα καὶ κόπους
νὰ κάμῃς ἐπιδρομὰς τοὺς Τσοῦσηδες ἀνθρώπους,
καὶ σὺ τοὺς ἔσωσες τὴν τελευταία ὥρα
ἀπὸ τὸν Ῥωμῆον τὴν γερὴ καὶ 'ξαφνικὴ σπαλιόρα;

Καὶ σὺ λοιπὸν ἐξόριστος, καὶ σὺ προγεγραμμένος,
καὶ σὺ σὲν ἀκούστηκε τῶν Τσοῦσηδων τὸ γένος,
καὶ σὺ ἐπιδρομὰς ζωὴ μὲς σ' ἄψυχα κουφάρια,
καὶ σὺ πλεμάρχους ἔδειξες τοῦ κόσμου τὰ ζαγάρια,
καὶ σὺ ἀνικημένοι ἔκαμες νὰ γίνουν νικηταί;...
καὶ σὺ τέτοιο 'ξαφνικὸ δὲν τὸ λπιζα ποτέ.

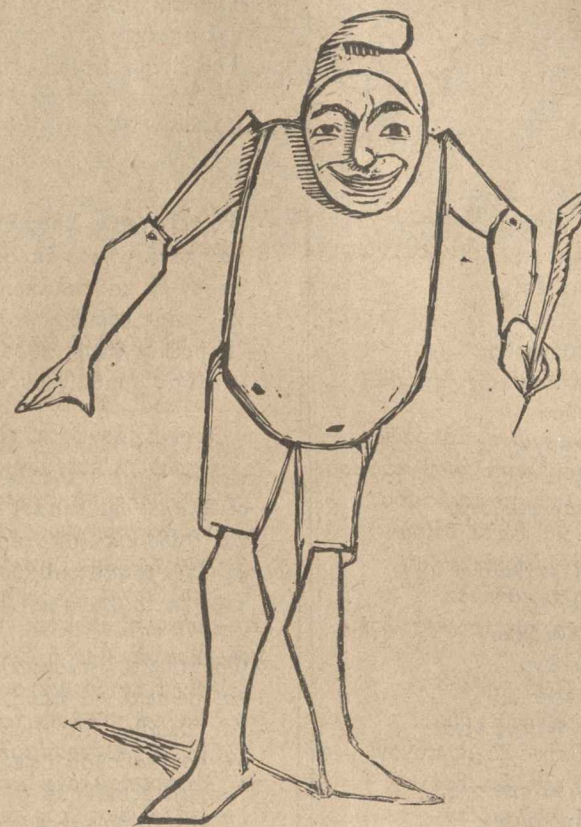
Καὶ σὺ φεύγεις, Βάττεμπεργ, καὶ πᾶς μακριὰ 'στὰ
[ξένα
καὶ σὺ περὶ φρόνησι καὶ μάτια δακρυσμένα,
καὶ σὺ καλὰ καθούμενα, πανόρητο παλληκάρη,
καὶ σὺ ἄλλος ἡγεμὼν τὸ θρόνο σου νὰ πάρῃ,
καὶ σὺ τῶρα ἔσπειρες νὰ τὸ θερίσουν ἄλλοι,
καὶ σὺ θέλουν μοναχὰ τοῦ κόσμου οἱ μεγάλοι.

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κλάψε, καϊμένη Περικλή....
Π.—Γιατί, μωρέ, νά κλάψω;
Φ.—Διὰ πολλά...
Π.—Μοῦ ἔρχεται μὲ φάπα νά σ' ἀστράψω.
Φ.—Κλάψε τὴν τύχην τὴν οἰκτρὰν τοῦ λαοπλάνου κόσμου,
καὶ μὴ μ' ἀφίνης, Περικλή, νά κλαίω μοναχός μου.
Π.—Σὰν τραγικὸς μοῦ φαίνεται πολὺ καὶ θὰ σὲ δέρω.
Φ.—ὦ! ἀφῆσέ με, μὲν ἀμί, τὸν κόσμον νά οἰκτείρω,
διότι τὸ παράκαμε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
μὲ τοὺς πολέμους τοὺς συχνοὺς καὶ τὰς ἐπαναστάσεις.
Π.—Τί ἐννοεῖς;
Φ.—'Εκόρωσε καὶ πάλ' ἡ Βουλγαρία
κι' ὁ ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος ἀπέμεινε στὰ κρύα.
Π.—ὦ! ναί! τὸ ἔμαθα κι' ἐγὼ μὲ λύπην καὶ μὲ πόνον.
Φ.—Ὁ φουκαρᾶς ὁ Βάττεμπεργ δὲν ἔχει πλέον θρόνον,
καὶ νῦν μὲ μαῦρα δάκρυα καὶ μὲ ἀπελπισίαν
πηγαίνει στὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν.
Π.—Μὰ πόσο τὸν λυπήθηκα, βρέ Φασουλῆ, δὲν ξέρεις...
τί παλληκάρι δυνατό καὶ πρῶτος νεμπεντέρης!
Φ.—'Η νεύτης τί ὠφέλησε, ἡ λεβεντιά κι' ἡ χάρις,
ἀφοῦ ἀκόμη κι' ὁ Ζαγκώφ, αὐτὸς ὁ κασιδιάρης,
συνωμοσίαις τοῦκαμε ἡμέρα μεσημέρι
καὶ τὰ παπούτσια τοῦδωσε τοῦ φουκαρᾶ στὸ χέρι;
Π.—Κι' ὁ κύριος Σαλισβουρὺ τί λέγει περὶ τούτου;
Φ.—Τὴν ἔφαγε κι' ἐκάθισε...
Π.—Μωρὲ χαρὰ στὸ νοῦ του!
Φ.—Οἱ Ρῶσοι τοῦ τὴν ἐπαιζάν...
Π.—Ζήτην λοιπὸν οἱ Ρῶσοι!
Φ.—Τὴν ἔπαθαν κι' Αὐστριακοὶ καὶ Γερμανοὶ καὶ Πρώσοι!
Π.—'Εὰν καὶ χύνω δάκρυα ὑπὲρ τοῦ Ἡγεμόνος,
διότι τὸν ἔξοκῶπισαν ἀσπλάγχχνως καὶ ἀπόνως,
ἐξ ἄλλου χαίρω, Φασουλῆ, καὶ δὲν εἰσεύρεις πόσον,
διότι ἐθριάμψαν τὰ σχέδια τῶν Ρώσων.
Καὶ τώρα βέβαια καὶ σὺ γνωρίζεις ὅπως ἔλοι
πῶς τῆς Ἑλλάδος σύμμαχοι θὰ εἶναι οἱ χαχόλοι,
διότι καὶ σ' τοῦ Πετερχώφ τ' Ἀνάκτορα ὁ Τσάρος,
ἀγαπητὸς συμπέθερος καὶ προσφιλὴς κουμπάρος,
ἔστησε τὴ σημαία μας κοντὰ εἰς τὴ δική του
ἐκ συμπαθείας πρὸς ἡμᾶς, ὡς λέγουν, αὐθορμήτου.
Καὶ ὅταν εἰς τοῦ Πετερχώφ τ' Ἀνάκτορον ἐκείνο
τὸν τῆς σημαίας μας σταυρὸν μακρόθεν διακρίνω
νά στέκη παρὰ τὸν σταυρὸν τῆς κραταιᾶς Ρωσίας,
βεβαίως εἶναι γεγονὸς μεγάλης σημασίας.
Καὶ ὅταν βλέπεις δὴν σταυροὺς νά στέκουν πλάι πλάι,
ἐλα θὰ ἔλθουν μὲ χαρὰ, ἀλλὰ μὲ τὸ κολᾶ.
Φ.—Κι' ἐγὼ ἀλήθεια, Περικλή, πρὸς ἔλθην τὴν Ἀγγλίαν
ἀρχίζω νά αἰσθάνωμαι ἀποστροφὴν τελείαν.

- Μοῦ ἔρχεται πατόκορφα τοῦ: Ἀγγλους νά τοὺς λαλοῦν
καὶ οὔτε θέλω Ἀγγλικά ὀνόματα ν' ἀκούσω,
τὸν Χίξ, τὸν Μπότς, τὸν Σώλοσβουρ καὶ ἄλλους τενεκέ
τὴν Κράουφορτ, τὴν Ἀμιλτων, τῆς Λαϊδερ καὶ Μυλλερ.
γιατὶ τὰ εἰσιχάθηκα κι' οὕτως εἰπεῖν μὲ πόνον,
καὶ θέλω τὰ ὀνόματα εἰς ἐφ καὶ ὦ νά λήγουν,
ὡς λόγου χάριν Πετερχώφ, Ἰγνατιέφ καὶ ἄλλα,
καὶ προτιμῶ, μὰ τὸ σταυρὸ, καὶ τὴν κυρὰ Λασκίλα
ἀπ' ἑλαιοῦ τῆς ψηλόλιγνας τοῦ Χάι-Πόρτ Ἀγγλίας.
Π.—Ζήτην οἱ Ρῶσοι, Φασουλῆ, καὶ ἑλαιοῦ ἡ Ρωσίας.
Φ.—Μακράν μου ὁ Σαλισβουρὺ μετὰ τῶν ἀγγέλων...
εἶναι καιρὸς νά συνταχθῶ μὲ τὴν Ρωσίαν πλέον
καὶ νά περάσω τοῦ λοιποῦ εὐχάρισταις ἡμέραις
μὲ τῆς Πετροπαυλόναις τῆς, τῆς Ὀλγαις καὶ τῆς
Πετροπαυλὸνα!.. ὄνομα γοητειῶν ἀρρήτων!..
Π.—Κάτω τῶν Λόρδων ἡ βουλὴ καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων.
Φ.—Ρωσία κι' ἄγγις ὁ θεὸς... καμπάναις νύκτα ἡμέρα,
ποῦ σὰν ἀρχίσουν καὶ κτυποῦν τραντάζει ἐλ' ἡ σφαιρὴ
εἰκόνες κι' ἄγγις λείψανα κι' εὐλάβεια μεγάλη
καὶ καλυμμαύχια ἱερὰ καὶ μίτρας στὸ κεφάλι,
καὶ δισκοπότηρα χρυσᾶ, λαμπράδες καὶ λιβάνια,
καὶ μοναστήρια μπόλικά κι' ἀδελφότητα μετάνοια,
καὶ καλογέρων ζητιανιαὶς μὲ δάκρυα καὶ πόνον
ὑπὲρ λειψάνων ἱερῶν καὶ θαυμαστῶν εἰκόνων,
θεοσεβῆς, πανάγιος κι' ἐπαγγελίας τόπος,
ποῦ στῶν ἁγίων τὸν χορὸν ἐγγράφουσι ἀντίκας,
καὶ ρέψιμο καὶ βούρδουλας καὶ κνούτο κι' ἔξορτα
μὲς στὴν Ὑρκούτσκη, Περικλή, καὶ μὲς στὴ Σίβηρ.
Πρέπει νά γίνουν φίλοι μας οἱ εὐσεβεῖς χαχόλοι,
διότι ἀθεΐσαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλοι
κι' ἐφθάσαμεν πραγματικῶς εἰς τὸ μὴ περᾶν,
κι' ἐγὼ νά εἶμαι ἄθρησκος ποσὼς δὲν ὑποφέρω.
Γελούμε καὶ μὲ τὸν Χριστὸν καὶ μὲ τὴν Παναγίαν,
κι' οὐτ' εὐλαβῶς ἀκούομεν τὴν θείαν λειτουργίαν,
κι' ἴσως οἱ Ρῶσοι, Περικλή, τὰ μάτια μας ἀνοίξουν
καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν καλὸν ὀλίγον μᾶς τραβήξουν
καὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ θεοῦ καθὼς καὶ τοῦ Μακάρου
μ' ὑποδέξονται καὶ οἱ Ἕλληνες νά κουνήθουν λυγρὰ
καὶ στήσουν μὲ τὸν Δῆμαρχο τῆς Μόσχας καμμενὴν
στὸν τροῦλλον τῆς Ἀγία-Σοφίας τὴν γαλήνη παύσαν
πρὸς δόξαν τῶν Χριστιανῶν κι' αἰσχύνῃ τῶν βαρβάρων.
Π.—Καὶ τώρα ποτὸς ἡγεμὼν θὰ γίνῃ τῶν Βουλγάρων;
Φ.—Ὁ Βαλδεμάρ, ὁ Βαλτασσάρ, ἐγὼ, ἐσύ, ἐκεῖνος,
ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι καὶ δὲν κυττάζεις, κτήνη,
πῶς ἐλ' αὐτὰ θὰ σπάσουν εἰς τὴ δική μας πύλη;
Π.—Ὅρσε λοιπὸν, Ρωσόφρονα, τὸ τακτικὸ μπερνεῖς.

Πρὸς Βάττεμπεργ ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου Φασουλῆ.

Ἀγαπᾶ μου Βάττεμπεργ...

Μὲ λύπην μου μεγάλην

μαρτύρησα τὸ δυστύχημα τῆς ἐκθρονίσσεώς σας,
καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην
καὶ τὴν τύχην τὴν οἰκτρὰν τῆς ἐξοχότητός σας.
Μὰ σὺ δάκρυα πικρὰ ἢ τωρινὴ σου θέσις,
καὶ τὸ κτελεῖν, δυστυχῆ, ἀπὸ καρδίας μέσης.

Τίποτος ὁ Καραβελώφ, ἐκεῖν' ἡ μαλαγὰνα,
ὁ ἑσπέρης, κακὴ μοῖρα, χολὴν ἀντὶ τοῦ μάννα,
ὁ ἑσπέρης διὰ τιμῆς καὶ δόξης ἐξαίρετου
ἐκείνου τὴν πτέρναν τὴν κατὰ τοῦ εὐεργέτου,
ὁ ἑσπέρης τὰ παληρόσκυλα χωρὶς κανένα πόνον
ἀφῆρσαν τὸν θρόνον.

Μὰ καὶ τὴν ῥήκη τὴν γενεῖα τῶν Τσοῦσηδων ἐκείνων;
καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν μ' ἐμᾶς, τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
ὁ ἑσπέρης, Κυβέρνησι, νὰ ὀδῇ, μωρέ, Κουβέρνο,
καὶ μὲ δέρινος μὲ φορά καὶ δέκα νὰ σὲ δέρινω;
καὶ μὲ γλέντιον ἡβελος μονάχα νὰ περνᾷς,
καὶ ἐσθλαίεις χωρὶς νὰ κυβερνᾷς.

Ἐδῶ ποτὲ δὲν ἔχομεν κρυπτὰς συνωμοσίας,
ἐπαναστάσεις φοβεράς καὶ δόλους κι' ἀνταρσίας,
κι' ἂν ξεφυτρύνουν κάποτε κι' ὀλίγοι συνωμῶται,
μηχανορράφοι μυστικοὶ κι' Αὐστριακοὶ προδότες,
αὐτὸ καμμιὰ ἐντύπωση δὲν πρέπει νὰ σοῦ κάνῃ,
γιατὶ αὐτοὶ συνωμοτοῦν κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Ἐδῶ κανεὶς Καραβελώφ τὸν βασιλῆα δὲν σκιάζει,
κι' οὔτε καμμιὰ πολιτικὴ τὸν κόσμο δὲν τρομάζει,
ἐδῶ τὰ πάντα θάουρα καὶ μᾶς διέπει μόνον
ἡ σταθερὰ πολιτικὴ τῶν σεβαστῶν προγόνων.
Ἐδῶ δὲν ἔχουν περᾶσι οὔτ' Ἀγγλοὶ οὔτε Ρῶσοι,
κι' οὔτε κανένας σκέπτεται νὰ μᾶς ἀναστατώσῃ.

Ἰδοὺ! αἱ σάλπινγες ἤχουν... Ἑλλήνων παῖδες, ἴτε,
καὶ δρέψατε περὶφανεῖς κατὰ βαρβάρων νίκας,
ἐπάνω στῶν προγόνων σας τοὺς τάφους ὀρκισθῆτε,
κι' ἐλευθεροῦτε ἱερὰ καὶ τῶν πατέρων θήκας.
Ἡ ἔλθῃ μας πολιτικὴ αὐτὴ καὶ μόνον εἶναι,
καὶ ἑσθλῶς στὸν καφενὲ καὶ τὴν Εὐρώπην κρῖνε.

Ἐκεῖνος ὁ Καραβελῶφ, ἐκεῖν' ἡ μαλαγάννα,
σ' ἐπότισε, κακόμοιρε, χολήν ἀντὶ τοῦ μάννα.
Ἐκεῖνος ὁ Καραβελῶφ, αὐτὸς ὁ μαῦρος σκύλος,
αὐτὸς ὁ ἐπιστήθιος κι' εἰλικρινής σου φίλος,
ποῦ ἀνυψώσατε μαζί τὴν φάραν τῶν Βουλγάρων,
αὐτὸς ὁ ἴδιος σήμερα σὲ διώχνει ἄρον ἄρον.

Ἐκεῖνος ἔκαμε κι' ἐμᾶς, τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων,
νὰ διατρέξωμεν καιροὺς πολεμικῶν κινδύνων,
ν' ἀκούσωμε πολλὰς φωναῖς καὶ λάχανα νὰ φᾶμε,
καὶ τώρα τὸ κεφάλι μας 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπᾶμε.
Αὐτὸς ὁ Τσοῦσης μὲ χολή ἐπότισε κι' ἐμένα,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα 'ξεκούμπισε κι' ἐσένα.

Ἄλλ' ὅμως, φίλε Βάττεμεβεργ, πολὺ ἐπιθυμοῦσα
νὰ μάθω τί φρονεῖ γι' αὐτὰ καὶ ὁ Σαλισδουρίας...
τὴν ἔπαθε ὁ φουκαρᾶς μὲ ὅλα του τὰ λούσα
καὶ πᾶει πῶς 'στὸ διάβολο κι' αὐτὸς ὁ καρχαρίας.
Ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ, ἐὰν τὸν ἀπαντήσης,
'στὸ κούτελο ἐκ μέρους μου θερμὰ νὰ τὸν φιλήσης.

Εἰς τοῦτον τὸν κατακλυσμὸν τὸν οἶωνεῖ ραγδαῖον
ἐγὼ μονάχος σὲ πονῶ, ἐγὼ σὲ κλαίω μόνος,
καθὼς ἐθρήνουν ἄλλοτε οἱ παῖδες τῶν Χαλδαίων
ἐκεῖ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλώνης.
Ἄλλ' ὅμως ἀδιάφορος ὅσο 'μπορέσης μείνε
καὶ πάντα, φίλε Βάττεμεβεργ, ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι.

Ἐργάζεσαι νυχθημερὸν τὸν σπόρον σου νὰ σπείρης,
τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης σου ὑπὲρ τῆς δόξης σύρεις,
ἐκτίθεσαι ἀναφανδὸν ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων,
ὕφιστασαι τὰ πάνδεινα 'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν θρήνων,
καὶ ὕστερα οἱ Τσοῦσηδες γιὰ τὸ εὐχαριστῶ
σὲ διώχνουν, σὲ κλωτσοπατοῦν, σ' ἀλλάζουν τὸ Χριστό.

Γι' αὐτὸ φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς κι' ἂν ἔρχονται μὲ δῶρα,
γι' αὐτὸ ἐμίσησα κι' ἐγὼ τὰς ἀνθρωπίνους φύσεις,
καὶ δύο πράγματα ποῦ λὲς μ' ἀρέσουν τώρα τώρα,
ἡ ζωντοχήραις μοναχὰ καὶ ἡ μεταρρυθμίσεις.

Καὶ νῦν μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζεται πολλῆς
ὁ τῶν Ἑλλήνων κράτιστος καὶ φίλος....

Φασουλῆς.

Καὶ μερικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.

- Ὁ ἄνθραξ, νόσος βοδινή, κι' εἰς Πειραιᾶ ἐφάνη
καὶ βώδια, ὡς ἠκούσαμεν, καὶ Πειραιώτας πᾶναι.
- Κάποιος παππᾶς τῶν Καλαμῶν πολὺ καρδαμωμένος
εὐρέθη πρὸς ἀνεψιὸν ἐρωτοκτυπημένος,

καὶ σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθαναν τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη,
καὶ ἄλλας τέσσαρας πληγὰς ὁ ἀνεψιὸς τοῦ στέλλει.

- Γρυπάρης ὑποδρύχιος ἀκούραστος τυγχάνει
καὶ μπαίνει 'στὸ βαπόρι του καὶ περιπάτους κάνει.
- Τὸν Σίγμα Κανελλόπουλον γιὰ ἓνα σῦκο μόνον
εἰς Ἄδου ἐξαπέστειλαν μετὰ μεγάλων πόνων.
- Πλὴν καὶ Μαρτίνον λαϊκόν, οὐχὶ τὸν ἱερέα,
γιὰ δρὸ σταφύλια δραγατῶν ἐσκότισε παρέα.

- Τὸ τελωνεῖον Συριανῶν ἐδάρυνεν ἐσχάτως
καὶ κατὰ μήκος ἔπεσε καθὼς καὶ κατὰ πλάτος,
πεσὼν δὲ κατεπλάκωσε πολλοὺς ἐκ τῶν ἐνόντων
κι' ἔκαμε θόρυβον πολὺν καὶ ταραχὴν καὶ βρόντον.
- Ἡ βρώμα φέρει πυρετοὺς πολλοὺς καὶ ἀπαισίους,
μ' αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

- Ἐν Τήνῳ θαύματα πολλὰ συνέβησαν καὶ πάλιν,
πολλοὶ τυφλοὶ ἀνέδλεψαν πρὸς ἐκπληξιν μεγάλην,
οἱ ἄλλοι ὠμίλησαν, παράλυτοι κινούνται,
καὶ ὁ ἰδὼν τὰ μαρτυρεῖ καὶ πάντες συγκινούνται,
κι' ἐνῶ τοσαῦτα θαύματα ἡ χάρις τῆς μᾶς κάνει,
τοὺς ἐπιτρόπους μοναχὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γιάνη.

- Φροντίσατε, παρακαλῶ, ὑπὲρ τῶν δρὸ Φαλήρων
καὶ σώσατέ τα πρὸς Θεοῦ ἀπὸ ἐλῶν ἀπείρων.
- Εἰς Σκίαθον μία γυνὴ τοῦπικλιν Οὐρανία
δηγμὸν λαβοῦσα ὄψεως ἐξέπνευσ' ἐν μανίᾳ.
- Χολέρα ἐξεκίνησε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει
κι' εἶθε ὁ Ὑψίστος κι' ἐδῶ νὰ μᾶς τὴν κουβάλησῃ.

Καὶ μερικὰ
θεατρικά.

Ἡ Πρόκρις τοῦ Πολέμη μας, εἰδύλλιον ὥρατον,
ὁ στίχος γλαφυρότατος καὶ ἀπροσκόπτως ῥέων,
ἔχουσα ὡς ὑπόθεσιν τὸν τοῦ Κεφάλου μῦθον
κι' ἀνάμεστον ἐξ ἰδεῶν οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων,
ἐπαίχθη 'στὰ Ὀλύμπια μὲ τέχνη καὶ μὲ χάρι
ἀπὸ τὸν πρῶτον θάσον τῶν φίλων Ταβουλάρη.

Παιχθείσης οὖν τῆς Πρόκριδος μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
θὰ βγῇ κι' ἡ Περιφέρεια τὴν ἄλλην ἐβδομάδα,
μὴ νέα κωμῳδία μας ἐκ τῶν συνειθισμένων
μὲ φλυαρίαν ἐμμετρον καὶ τόσῃ ἀνοστάδα.
Καὶ ὅποιος θέλει ἄς τὴν ᾄῃ καὶ ἄς τὴν ἐπικρίνῃ,
καὶ ὁ Ρωμῆος γιὰ σχόλια ποτὲ λεπτὸ δὲν δίνει.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρθεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — γύφτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πᾶσταξήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια σπαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.